

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ZOT ZIJN DOET GEEN PIJN

Een blijspel in twee bedrijven

door

1880

Anne Parms

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3344

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **ZOT ZIJN DOET GEEN PIJN** op te voeren moet de naam van auteur **ANNE PARMS** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/047
ISBN 978-90-385-14130

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Anne Parmis
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

DOKTER LANDUYT, een wat stijve man die een beetje tegen zijn zin en puur voor het geld de miserie van zijn patiënten aanhoort :

THERESE LANDUYT, zijn vrouw. Eist constant zijn aandacht op :

FIEN, zijn secretaresse, een heel opgewekt, jong meisje, tot ergernis van de patiënten :

GERMAINE, een bazig type. Vindt dat haar man na zijn pensioen autistisch is geworden :

HIPPOLIET, haar man. Ziet het gewoon niet zitten om de hele dag bij zijn vrouw te zijn. Zit er tijdens het spreekuur in eerste instantie wat ongeïnteresseerd bij tot er andere patiënten komen binnenvallen :

MARIJKE, zij verzint kwalen om bij dokter Landuyt langs te gaan. Ze is getrouwd met een hersenchirurg die nooit thuis is en ze voelt zich eenzaam. Ze wil met iemand naar de cinema en aangezien de psychiater gemakkelijk te benaderen is, heeft ze haar oog op hem laten vallen. Ze stelt zich verleidelijk op :

VINCE, stoere huurmoordenaar, bijgenaamd 'hole in one'; moet altijd huilen als er iemand sterft in (teken)films (behalve bij maffiafilms). Past niet bij zijn stoere reputatie.

DECOR

De praktijkruimte van dokter Landuyt. Bureau, stoelen, salontafeltje, sofa, spiegel aan de muur...

KORTE INHOUD

De werkdag van dokter Landuyt begint als elke andere dag. Zijn eerste patiënten zijn Germaine en Hippoliet. Germaine wil niet weggaan vooraleer dr. Landuyt haar man Hippoliet autistisch heeft verklaard. Dan komt opeens zijn volgende patiënt Marijke binnenvallen. Zij kan niet langer wachten op haar therapie en verzint allerlei fobieën om aandacht van de psychiater te krijgen. Door deze chaos loopt dr. Landuyt vertraging op in zijn planning en komt ook maffiafiguur Vince, wiens afspraak al had moeten beginnen, binnenlopen. Stilaan ontstaat een groepssessie waarbij éénieder zijn problemen de ergste vindt en de anderen als aanstellers beschouwt. De chaos wordt compleet als secretaresse Fien regelmatig binnenkomt met de mededeling dat dr. Landuyts vrouw Thérèse heeft gebeld. Hij heeft met haar een lunchafspraak die hij zeker niet mag vergeten, want 'ze moet eens goed met hem praten'. Wanneer het tijd is om naar die afspraak te gaan, zitten alle patiënten er nog en ze weigeren weg te gaan voor hun problemen zijn opgelost. Dr. Landuyt vertrekt dan maar en geeft Fien de opdracht iedereen buiten te werken, maar dat draait anders uit als Fien over een gezonde dosis verstand blijkt te beschikken en in een mum van tijd ieders problemen oplost. Wanneer dr. Landuyt samen met zijn vrouw Thérèse, die hem uiteindelijk nog steeds niet verteld heeft waarover ze wilde praten, weer terug is, treft hij tot zijn ontzetting Fien en zijn patiënten nog steeds in zijn kantoor aan. Bovendien verklaren ze zich allemaal genezen waardoor hij ze als patiënt (en dus geld) verliest. Net als hij denkt dat het allemaal niet erger kan worden, vertelt zijn vrouw hem uiteindelijk wat ze al de hele dag wilde zeggen...

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

*(Dokter Landuyt rommelt wat op zijn bureau in voorbereiding van zijn eerste patiënten (telefoon op bureau goed zetten, dossiers ordenen, computer opstarten, zijn naambordje recht zetten, foto van zijn vrouw, doos papieren zakdoekjes klaar zetten, blocnote en pen neerleggen, agenda bekijken...)
Ondertussen mompelt hij wat tegen zichzelf.)*

LANDUYT : Allee, wat hebben we vandaag? Eens kijken.... Amai, volle bak vandaag... ha, om 9 uur al direct twee nieuwe verloren zielen, dat is goed. De heer en mevrouw Peeters. *(kijkt op zijn horloge)* Mmmmm...ik heb nog vijf minuutjes, eerst een kopje koffie. Ik kan moeilijk op mijn nuchter maag de miserie van een ander gaan aanhoren... *(neemt koffie en gaat achter zijn bureau zitten)* Goh dat smaakt. *(kijkt op zijn horloge)* Nog drie minuutjes...en dan begint het gezever weer... wat mensen allemaal niet verzinnen om over te zagen! Het ene nog belachelijker dan het andere! Dat ik daar zelf nog niet depressief van geworden ben... ach ja, zolang ik daar goed mijn kost mee verdienen mogen ze over alles komen klagen...

(Landuyt leunt relaxt achterover en geniet van zijn koffie; dan geklop en Fien komt binnen)

FIEN : *(heel opgewekt)* Goedemorgen dokter Landuyt! Hoe gaat het met u? Alles kits achter de rits?

LANDUYT : *(zet zich geërgerd recht)* Euh...ja...zeg, ge moet mij niet zo doen verschieten, dat is slecht voor mijn hart. En ge moet niet zo blij doen, de mensen die hier komen kunnen daar niet tegen. Het is ongelooflijk irritant als iemand zich zo uitgelaten als een puppy gedraagt terwijl ge zelf doodongelukkig bent.

FIEN : Ach meneer dokter, het is hier al zo'n saaie boel... Ik probeer het alleen maar een beetje plezanter te maken hé...

LANDUYT : Bon, hoe zit het... zit er al iemand in de wachtzaal?

FIEN : Ja, de eerste patiënten zijn er. Mogen ze binnenkomen?

LANDUYT : Verloren zielen Fien! Geen patiënten, maar zielen die op zoek zijn naar berusting en evenwicht.

FIEN : Ah wel, uw twee 'zielen' zijn klaar. Ik denk dat u er uw handen vol aan gaat hebben.

LANDUYT : Goed, laat ze maar binnen.

(Fien af en komt terug met meneer en mevrouw Peeters. Fien weer af)

GERMAINE : Goedemorgen meneer dokter. Ik ben Germaine en dat is mijn man Hippoliet.

(Ze schudden elkaar de hand, Hippoliet blijft op de achtergrond en komt duidelijk tegen zijn zin mee)

LANDUYT : Aangenaam, gaat u zitten. Wat kan ik voor u doen?

(Germaine en Hippoliet nemen plaats op een stoel aan het bureau van Landuyt, Landuyt neemt blocnote en pen en tekent tussendoor wat figuurtjes uit verveling)

GERMAINE : Ah wel meneer dokter, het zit zo. Mijn man is autist, maar als ik dat zeg gelooft hij dat niet. Ik wil nu dat u dat tegen hem zegt, zodat we hem kunnen gaan behandelen.

LANDUYT : Autist? Waarom denkt u dat madame?

GERMAINE : Ah wel meneer dokter, ik zal u een aantal voorbeelden geven. Als ik tegen hem zeg dat hij de afwas moet doen, dan doet hij de afwas, maar hij droogt niet af. Als ik hem vraag, kunt gij de vuilzak buiten zetten, dan zegt hij 'ja', maar hij doet het niet.'

LANDUYT : Meneer Peeters, klopt dat?

HIPPOLIET : Ja dokter.

LANDUYT : Waarom zegt u ja als u het niet doet?

HIPPOLIET : Ze vraagt mij of ik het kan, niet of ik het ga doen.

LANDUYT : Mmmm (*denkt hierover na*) ....tja madame, daar heeft hij ook gelijk in.

Hij antwoordt gewoon op uw vraag.

GERMAINE : Maar allee meneer dokter! Dat is toch niet normaal!

LANDUYT : Tja, ik weet niet... Heeft u nog andere voorbeelden?

GERMAINE : Hij kan geen twee dingen tegelijk.

LANDUYT : Maar dat kan toch geen enkele man.

HIPPOLIET : En gij kunt niet parkeren als de muziek op staat.

GERMAINE : Niet van onderwerp veranderen hé Hippoliet. We zijn hier voor u, niet voor mij.

LANDUYT : Nog andere dingen?

GERMAINE : Ja... Hij moet elke dag op tijd zijn eten hebben. Stipt om vijf uur hé... goesting of geen goesting. Gisteren heb ik de kroketjes op zijn bord geteld, het waren er exact zes, mooi naast mekaar, hij wilde er tien spruitjes bij en die mochten zijn kroketjes niet raken... Ik vind dat toch maar raar zenne.

HIPPOLIET : Ik eet ook met mijn ogen. Als mijn bord slordig gedresseerd is, smaakt mijn eten niet.

GERMAINE : Allee vooruit... nu eet hij ook al met zijn ogen! Het wordt hoe langer hoe erger meneer dokter!

LANDUYT : Mmmm (*denkt na*) ...behoefte aan structuur en regelmaat... Nog iets dat opvalt?

GERMAINE : Ja.... efkes denken ... Hij zit altijd met zijn neus in de boeken en dan hoort hij niks meer. Alsof hij in zijn eigen wereld vertoeft, begrijpt u dat meneer dokter? Als ik hem iets vraag, krijg ik geen antwoord. Alsof hij niet meer weet dat ik daar ook ben. En dan die obsessie om al zijn boeken alfabetisch te rangschikken! En ik mag daar niet aankomen hé!

LANDUYT : Ja ja, maar ... misschien leest uw man gewoon graag en gaat hij helemaal op in zijn boek. En het getuigt van orde als hij die rangschikt. Daar is op zich niks mis mee. Leest u graag meneer Peeters?

HIPPOLIET : Ja meneer dokter.

LANDUYT : Ha, voilà madame. Niks aan de hand. Weet u wel wat autisme is?

GERMAINE : Natuurlijk dat! Die mensen leven in hun eigen wereld en kunnen niet goed tegen verandering.

LANDUYT : Ja ja, maar dat is niet alles hé. En er zijn veel soorten, u hebt de autisme spectrumstoornis, pervasieve development disorder- not otherwise specified...

GERMAINE : Ik denk dat hij dat Asperge ding heeft.

LANDUYT : U bedoelt Asperger.

GERMAINE : Ja, dat zeg ik toch!

LANDUYT : Is uw man altijd zo geweest?

GERMAINE : Neen, het is begonnen na zijn pensioen.

LANDUYT : Aha, dan kan het geen autisme zijn.

GERMAINE : Waarom niet?

LANDUYT : Omdat dat aangeboren is.

GERMAINE : Misschien heeft hij het al die jaren gecamoufleerd hé.

(De deur vliegt open en Fien komt zingend binnen)

FIEN : Joehoe.... pardon voor het storen meneer dokter, maar uw vrouw heeft gebeld.

LANDUYT : Mijn vrouw? *(zucht)* ...Wat moet die nu weer?

FIEN : Ze zegt dat u straks de lunch niet mag vergeten. Om half één in brasserie het Pallieterke. Ik moest zeggen dat het heel belangrijk is want ze wil eens serieus met u praten.

LANDUYT : Het is goed Fien, merci.

FIEN : Alles goed hier? *(kijkt nieuwsgierig rond)*

LANDUYT : Ja Fien.

FIEN : Nog iets nodig?

LANDUYT : Neen Fien.

FIEN : Bon, dan ga ik maar weer hé... *(zingend af)*

GERMAINE : Dat kind werkt serieus op mijn zenuwen met haar gezang. Alsof het leven één groot feest is.... pffff!

LANDUYT : Bon, waar waren we?

GERMAINE : U zei dat mijn man autist is.

HIPPOLIET : (*schiet uit zijn slof*) Dat heeft hij helemaal niet gezegd Germaine!

GERMAINE : Ziet u nu meneer dokter? Zomaar opeens van het ene uiterste in het andere als hij van slag raakt! Ik snap er niks van...

LANDUYT : Meneer Peeters, kunt u mij vertellen wat er precies aan de hand is.

HIPPOLIET : Jawel meneer dokter.

(lange stilte)

GERMAINE : Ziet u nu wat ik bedoel?

LANDUYT : Dus... wat is er aan de hand meneer Peeters?

HIPPOLIET : Sinds ik met pensioen ben, ben ik in een zwart gat gevallen meneer dokter. Ik weet met mezelf geen blijf, en sinds kort heb ik een nieuwe hobby gevonden... boeken lezen. Germaine vindt dat niet plezant, ze wilt dat ik de hele dag bij haar ga zitten en tv kijk, naar al die flutfeuilletonnetjes, maar daar word ik depressief van. Ik ga liever lezen. Ziet u meneer dokter, ik ben het niet meer gewend om een hele dag bij mijn vrouw te zijn. Ik ben verdomme vijfenveertig jaar gaan werken, acht uur per dag, vijf dagen per week... Het is niet simpel om ineens thuis te zitten... Een mens moet zich af en toe eens kunnen afzonderen hé...

GERMAINE : Zeg, merci hé!

LANDUYT : Wat zou u dan willen doen meneer Peeters?

HIPPOLIET : Ik zou graag een klein boekenwinkeltje openen... iets om mij bezig te houden en onder de mensen te zijn...

LANDUYT : Waarom doet u dat niet?

GERMAINE : Wie gaat dat betalen meneer dokter? Trouwens, daarvoor zijn wij hier niet hé. Wij zijn hier om dat asperge ding te laten vaststellen. Denkt u dat hij naar een inrichting moet meneer dokter? Trekt ge daar van de ziekenkas iets van terug?

LANDUYT : Maar madame, dat is toch...

GERMAINE : En moet hij dan tussen al die andere zotten gaan zitten of mag hij bij zijn eigen soort blijven? Ik zou niet graag hebben dat...

(Landuyt kijkt haastig op zijn horloge)

Wat is er meneer dokter? Bent u gehaast? We hebben wel voor een vol uur geboekt hé.

LANDUYT : Nog twintig minuten madame. *(zucht)*

HIPPOLIET : Amai, dat is nog lang. Zullen we anders een pintje gaan drinken? Hierover is een cafeetje.

GERMAINE : Hippoliet! Zijt nu ne keer serieus. Zo gaan we u niet kunnen genezen hé.

HIPPOLIET : Ik ben niet ziek.

LANDUYT : Inderdaad meneer Peeters, u bent naar mijn mening volledig gezond van geest.

HIPPOLIET : Merci dokter. Zeg maar Hippoliet.

GERMAINE : Watte? Wat zijt u voor een kwakzalver? *(kijkt rond)* Ik zie hier geen diploma's aan de muur hangen. Zijt u wel echt dokter?

LANDUYT : Ja madame.

GERMAINE : Waar zijn uw diploma's dan?

LANDUYT : Thuis. Ik heb daar te zeer mijn best voor moeten doen om ze zomaar als behangpapier tegen de muur te plakken.

HIPPOLIET : Groot gelijk meneer dokter.

GERMAINE : Enfin, gaat u nog erkennen dat mijn man autistische trekjes vertoont of moet ik naar de concurrentie gaan?

LANDUYT : Wij noemen andere dokters geen concurrenten, dat zijn collega's.

GERMAINE : Maar als ik bij een ander ga, verdient hij zeventig euro en u niet. U verliest dus zeventig euro. Volgens mij speelt dan de concurrentie.

LANDUYT : Uw man is geen autist madame Peeters, neem dat van mij aan. Hij is gewoon... mens.

(Hippoliet lacht tevreden)

GERMAINE : *(verontwaardigd)* Ah wel, dat had ik nu nooit van u gedacht. Mijn kuisvrouw heeft u nochtans aangeraden. Pfff, ik had moeten weten dat die geen

verstand heeft van psychiaters. Als ze een goede had, zou ze al lang over haar liefdesverdriet zijn. Haar vriend heeft haar al drie jaar geleden laten zitten voor een paaldanseres. Hoe kunt ge u dat nu zo aantrekken? Ik snap dat niet hé...ge zou moeten content zijn dat ge van dat soort man vanaf zijt! Aanstellerij als u het mij vraagt...

(De deur vliegt open en Marijke komt op)

MARIJKE : Excuseer meneer dokter, ik weet dat ik pas om 10 uur mag, maar ik kan niet meer wachten... Oh pardon, ik wist niet dat u patiënten had...

LANDUYT : 'Zielen' Marijke.

MARIJKE : Zouden jullie het erg vinden om te stoppen? Ik moet dringend in behandeling of ik word zot.

GERMAINE : Zeg, wie denkt u wel dat u bent? Wij hebben nog tien minuten hé. Mijn man is autist, die kan niet tegen afwijking van hetgeen hij gewend is...

HIPPOLIET : We zijn hier pas voor de eerste keer Germaine.

LANDUYT : Marijke, wilt u nog tien minuten wachten alstublieft? Dit kan echt niet..

MARIJKE : Maar meneer dokter, ik voel me zo... hoe zal ik het zeggen.... tja, zo... bibberig op mijn benen... en zo... ik moet zo zweten meneer dokter... dat is niet meer normaal. Kunt u eens kijken? *(Gaat verleidelijk voor de dokter staan)* Moet ik mij hier nu gaan uitkleden in het bijzijn van die mensen?

GERMAINE : Uitkleden? Bent u wel juist madame? Hij is psychiater, geen huisdokter.

MARIJKE : Bemoeit u niet. Mijn relatie met de dokter is anders.. *(gaat dichterbij hem staan)*

GERMAINE : Relatie?

LANDUYT : *(gaat verder van Marijke staan)* Zeg, is dat nu afgelopen? Kom, meneer en madame Peeters, we zullen volgende keer verdergaan. Het is nu toch bijna tijd.

GERMAINE : Maar u heeft nog niet op papier gezet dat Hippoliet autist is!

HIPPOLIET : Ik vind het hier nu anders ook wel plezant worden...

MARIJKE : Is uw man autist? Och arme toch!

HIPPOLIET : Neen, ik ben dat niet... Hou nu toch eens op Germaine! Straks geloven

de mensen het nog!

MARIJKE : Mijn man is een bekende hersenchirurg. Misschien kan hij iets repareren in uw kop...

GERMAINE : Oh ja..? Kunnen ze dat opereren?

MARIJKE : Ik denk dat toch... Wacht... hier is zijn kaartje...

LANDUYT : Zeg, is dat nu afgelopen? Verdomme hé... meneer en mevrouw Peeters, u kunt bij mijn secretaresse Fien een nieuwe afspraak maken.

GERMAINE : Ik ga niet weg voordat u mijn man autistisch heeft verklaard.

MARIJKE : Nu niet voor het een of ander, maar ik vind het een beetje raar om mij te moeten uitkleden voor vreemde mensen... Dokter, wilt u eens goed naar mijn hart luisteren? Het staat op springen! *(duwt het gezicht van Landuyt tegen haar boezem)*

LANDUYT : Verdomme Marijke! *(duwt haar weg)*

MARIJKE : Maar wat is dat nu? Ik voel me echt niet goed hé... Ik denk dat ik angstaanvallen heb, of misschien heb ik wel last van de overgang... *(erg overdrijven...laat zich met een plof op de sofa vallen)*

GERMAINE : De overgang? Mijn kind... daar heb ik miserie mee gehad! Al dat zweten, vooral 's nachts... Ik kan u verzekeren, daar wordt een mens echt ongemakkelijk van.. *(gaat bij Marijke op de sofa zitten)* Amai ja, u zweet serieus hé...

MARIJKE : Dan moet u mijn hart eens voelen... alsof er een kanon afgaat.

HIPPOLIET : *(staat op en gaat ook op de sofa zitten)* Mag ik eens voelen?

GERMAINE : Hippoliet!

LANDUYT : Bon, we moeten nu toch echt een einde maken aan...

GERMAINE : Eerst Hippoliet autist verklaren.

LANDUYT : *(legt zijn blocnote neer en staat op. Hij staat of leunt tegen zijn bureau aan, of loopt af en toe over en weer; loopt naar deur en doet die open)* Fien!...
Fien!

(Fien komt op)

FIEN : Ja meneer dokter! U heeft mij geroepen? Zeg eens, wat kan ik voor u doen?

LANDUYT : Zet die mensen hier alstublieft buiten.

FIEN : Allemaal?

LANDUYT : Ja, allemaal!

MARIJKE + GERMAINE + HIPPOLIET : *(samen)* Maar meneer dokter!

(Fien staat te gebaren dat ze moeten meekomen maar iedereen negeert haar)

GERMAINE : Zeg, ik kan u wel goede pilletjes tegen de overgang aanbevelen... Allee, ze hebben mij toch goed geholpen. Wat zegt uw gynaecoloog ervan?

MARIJKE : Mijn wat? Oh...ik ben nog niet geweest...

LANDUYT : Fien!

FIEN : Ja maar meneer dokter... ze willen niet hé. Ik kan ze moeilijk bij hun haar pakken en ze naar buiten sleuren.

LANDUYT : Verdomme hé.

FIEN : Bekijk het van de andere kant meneer dokter... hoe meer 'zielen', hoe meer vreugd! *(weer zingend af)*

MARIJKE : Misschien heb ik wel alohafobie.

GERMAINE : Wat is dat?

MARIJKE : Bang voor spinnen.

LANDUYT : A-rach-no-fobie Marijke.

MARIJKE : Ah wel ja!

HIPPOLIET : Misschien is het wel agorafobie.

MARIJKE : Watte? Dat denk ik niet.

HIPPOLIET : Waarom niet?

MARIJKE : Mijn kast ligt vol met angoratruien en ik heb daar geen last van...

LANDUYT : Oh mijn god.... Hij bedoelt pleinvrees!

HIPPOLIET : Of autofobie...

MARIJKE : Neen, neen, ik rijd nog gewoon met de auto.

LANDUYT : Dat is angst om alleen te zijn. Zeg Hippoliet, waarvan kent u al die termen?

HIPPOLIET : Vanuit de boeken, meneer dokter.

GERMAINE : Ziet u dat nu meneer dokter? Hij kan zelfs niet meer normaal praten!

Communicatieproblemen is toch ook typisch iets voor autisten?

HIPPOLIET : Kreeg gij maar eens glossofobie!

GERMAINE : Wat is dat?

LANDUYT : Angst om te praten in aanwezigheid van anderen.

GERMAINE : Zeg flauwe plezante!

(Fien komt op)

FIEN : Joehoe... ik weer! Sorry voor het storen meneer dokter, maar uw vrouw heeft weer gebeld. Dat u vooral de lunch om half één niet vergeet... Het is heel belangrijk ziet u. U moet zeker om twaalf uur vertrekken, geen minuut later. Misschien staat er wel file of is er een accident gebeurd, verstaat u. Ten laatste om twaalf uur, dat moest ik van madame Thérèse goed benadrukken.

LANDUYT : *(Zucht)* ... Merci Fien. .. Twaalf uur vertrekken... Ik zal het niet vergeten.

(Fien zingend af)

GERMAINE : Is die nu nog zo goed gezind? Ik krijg daar echt stress van.

MARIJKE : Heet uw vrouw Thérèse?

LANDUYT : Ja.

MARIJKE : Oh... dat is een beetje een naam voor schijtkonten hé. Waarschijnlijk heet ze gewoon Trees, maar wilt ze zich chiquer voordoen. Treezebees.

HIPPOLIET : Misschien heeft ze last van catagelofobie.

MARIJKE : Wat?

LANDUYT : Angst om belachelijk gemaakt te worden.

MARIJKE : Oh... bon... nu we het toch over uw privéleven hebben.. *(zoekt weer nader lichamelijk contact)*

LANDUYT : We hebben het helemaal niet over mijn privéleven.

MARIJKE : Wat eet u zoal graag?

GERMAINE : Waarom wilt u dat weten?

MARIJKE : Ik zou graag met meneer dokter gaan eten. En daarna naar de cinema.

GERMAINE : Maar dat kan toch niet met uw dokter! U hebt toch een man?